

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΩΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

"Αμαθος θρακι εφορει, κότε ριπημα το θωρει.
 * * * * *
 Κουμπάρε, τίμα τον παπα μ'εσύ, παπα, 'χε γνωσσι.
 * * * * *
 Κάποιου καίγονταν το σπίτι μ'έλεγ' έχω τὰ κλειδιά!
 * * * * *
 Καθώς τούγινεν ή κάπα δέν τήν πιάνει ράφιμο.
 * * * * *
 Βάλ' τόν μάνταλο στην πάσσαλν νὰ κοιμάσαι ξενοισαμένως.
 * * * * *
 Γάιδαρος είν' ό γάιδαρος, καί σαν φορεί και σέλλα.
 * * * * *
 Γρηά κι' αν ώμορφίζεται δέν γίνεται κοπέλλα.
 * * * * *
 Πάρε τήν κοιλιά και χτύπησε τ' άντερα.
 * * * * *
 Ό Διάβολος εφτώχυνε κι' έβρισε τὰ παλά του κατάστιγα.
 * * * * *
 "Έκαες τήν εκκλησία, κότε ραί το κάδρο της.
 * * * * *
 Πολλά καλά στην έρημο, πού και κανεις δέν είνε.
 * * * * *

Όταν ή συμφορά κοιμάται, δέν πρέπει καιεις νά πεί νά τήν ζυπήσει.
 * * * * *

"Η τιμή υπορεί ν' άπομείνει στον φτώχο, ποτέ όμως σ' έναν πλούσιο πού φτώχυνε.
 * * * * *

"Αν ό κουτός δέν πήγαμε στο πάζαρι, τὰ χαλασμένα πράγματα δέν θά πουλιόντουσαν.
 * * * * *

"Ο τρελλός έχει τήν καρδιά του έπάνω στη γλώσσα του, ενώ ό φρόνιμος κρατεί και τήν καρδιά του και τή γλώσσα του στη θέση τους.
 * * * * *

"Ηγά! Κόρη των θουών, δέν λές παρά μόνο ό,τι σοφ' λές.
 * * * * *

Τό κρύο νερό και τό ζεστό ψωμί, γα λούν και τό γερότερο άτομαχι.
 * * * * *

"Υγεία χωρίς χρήματα είνε μια άσώρευστα επικίνδυνη.
 * * * * *

"Όποιος τρώγει μοναχός του τόν κόρα του, άς σαμαρώσει μοναχός του τό άλλο του.
 * * * * *

"Όποιος αναλαμβάνει πολλά μαζί νά εκτελέση, δέν τελειώνει κανένα.
 * * * * *

φυγε από τήν πόρτα, χωρίς νά τόν αντίληφουμέ... Τό φταίξιμο δέν είνε δικό μας!
 * * * * *

"Ο Χιαρκάν, έξω φρενών για τή δεύτερη άποτυχία, διάταξε νά θανατώσουν και τούς είκοσι ανθρώπους του. "Ένας όμως από αυτούς, ό όποιος έτυχε νά γνωρίξη και τις λεπτομέρειες τής πρώτης έπιθέσεως κατά τού Φατέλ, άπορέσει νά γλυτώσει τήν τελευταία στιγμή από τὰ χέρια τών δυνάμιν κ' έτρεξε και τὰ φανερώσε όλα στο δικαστή. "Έτσι ό Χιαρκάν συνελήθη κ' έλαθε τήν τιμωρία πού τού δέξιε.
 * * * * *

-Μά είνε αλήθεια, άγαπημένε μου Φατέλ, πώς έγινες τή μιιά φορά γίγας και τή άλλη νάνος; ρώτησε ή Δογανδάρ τόν άρραβωνιαστικό της, όταν έμαθε τις άπίστευτες περιπέτειες πού τού συνέβησαν.
 * * * * *

-Ναί, είνε αλήθεια, καλή μου, τή άποκρίθηκε ό Φατέλ. Τήν πρώτη φορά δέν σοφ' είπα τίποτα, για νά νά μη σ' άνηγουχίσω. Και ούτε και τή δεύτερη φορά θά σοφ' έλεγα τί έπαθα... "Ηρθαν όμως έτσι τὰ πράγματα, με τή σλλημη τού Χιαρκάν, ώστε τὰ έμαθες όλα μόνη σου... Και έξερεις ποιός μ' έβασσε δύο φορές από σκωταμό; "Εσύ, Δογανδάρ μου, ή άγάπη σου! "Όταν στο δάσος είδα δέκα ανθρώπους νά γυμνών έπάνω μου για νά με σκοτώσουν, μ' έπιασε για μέ στιγμή άπελπισία, με τή σκέψη, ότι δέν θά ζούσα για νά σε βλέπω! Και ή έπιθυμία μου νά ζήσω για σένα, στάθηκε τόσο δυνατή, ώστε κατάλαβα μόν έαυτό μου νά γίνεται γίγας, χωρίς νά έρω και γωό πός... Και έκανα τούς δολοφόνους νά φύγουν τρουαγμένους... Τή δεύτερη φορά, μέσα στο κλειστό δομάτιο, ή ίδια έπιθυμία νά ζήσω για νά χαίρωμαι τήν ώμορφία σου μ' έκανε νά γίνω μικρός σαν ποντίκι, για νά γλυστρήσω μέσα από τὰ χέρια τών κακοδώνων... "Ας είνε εύλογημένη ή άγάπη σου, Δογανδάρ, άσού μου έσους τή ζωή!..
 * * * * *

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ

"Ένα άρσιο άνέκδοτο του Χ. Τρικούπη. "Η ύπερχει άπάντησι του στον προσωπόδου του "Υπερυγειου τών Στρατιωτικών. "Ο Τρικούπης και ή αξίωσις τών φίλων του έλευτών. Πός τούς έδχε στη θέση τους. Τά χμίρητα του Θ. Δηληγιάννη. Πός κλάχε κούβέντα. Τέ πάθημα του "Αριστ. Ρούκη. "Ένας φανατικός φίλος του Γ. Ξεσοκη, κτλ.
 * * * * *

Μιά μέρα παρουσιάστηρε στον άειμνηστο Χαρίλαο Τρικούπη, ό όποιός, έπίς από τήν προεδρία της κυβερνήσεως, είχε αναλάβει τότε και τό γαρσιφικάλιο του ύπουργείου τών Στρατιωτικών, ό προσωπάρχης του ύπουργείου αυτού, για νά του εισηγήη διαφόρους ύποθέσεις. Μεταξύ τών ύποθέσεων αυτών ήσαν και δύο - τρεις αίτησεις άξιωματικών, πού ζητούσαν άδεια με πλήρεις τις άποδοχές των, για νά πάνε νά σπουδάσουν στην Εγγόλη. "Ο προσωπάρχης, ύποβάλλοντας στον ύπουργό τις αίτησεις αυτές, εισηγήθηκε τήν άποφασή του. "Ο Τρικούπης, άφού άκουσε τὰ δικαιολογητικά της εισηγήσεως τών π. προσώτων, τού είπε με φωνή έντονη :

-Αί άδεια τών κ. κ. άξιωματικών έγγιζόνται ! "Οι "Έλληνες άξιωματικοί, κ. προσώτα, και μόνον τὰς βιτρίνας τών Εγγούπαίων καταστημάτων αν παρατηρήσουν, θά έπιστρέψουν με περισσότερας γνώσεις στην πατρίδα των !..
 * * * * *

"Όταν ήταν προθυπογράφος ό Χαρίλαος Τρικούπης, τόν έπεσκέφθηκε μιιά μέρα ένας από τούς φίλους του βουλευτάς και τού ζήτησε τή μετέπειτα ένός οικονομικού ύπαλλήλου.
 * * * * *

-"Ο άνθρώπος αυτός, κότε πρόεδρος, φαρμάει καταρρώας ! τού έξήγησε. Άδρασε τόν Κουά μου σέ δύο παρατάξεις, πού άπειλούν νά... άλληλοσφαγούν !
 * * * * *

-Είνε τίμιος, κότε συνάδελφε ; τόν ρώτησε τότε ό Τρικούπης.
 * * * * *

-Μάλιστα !.. Λένε πός είνε τιμιώτατος, κότε πρόεδρος.
 * * * * *

-Α !.. φώναξε τότε ό Τρικούπης, καταγλιστημένος. Με ύποσείσατε, κότε συνάδελφε. Σάς είνεγαστά, κότε, διότι πού ύπεδείξατε ένα πρόσωπο κατάλληλο διά νοιάζην !..
 * * * * *

Κόκαλο ό βουλευτάς.
 * * * * *

"Όταν ό Θ. Δηληγιάννης ήταν προθυπογράφος άπεφασιστή από τήν κυβέρνηση νά πληρωθ ή θέση του Γενικού Προξένου "Ιστανίνου, ή όποια ήταν κενή από κενό. Τότε παρουσιάστηκε στον Δηληγιάννη ένας κήριος κ' άρχισε για τού αλλη για τό ζήτημα αυτό μ' έναν τρόπο, πού έδειχνε καθαρό ότι φιλοδοξούσε νά διορισθ ή ίδιος σ' αυτή τή θέση. "Ο Δηληγιάννης όμως προσοτήθηκε τει δέν τό κατάλαβε αυτό και τόν ρώτησε :

-Και γνωρίζετε νά κατάλληλον διά τήν θέση ταύτην ;
 * * * * *

-Βεβαίως ! είπε χωρίς κανένα δισταγμό ό φίλος είνε επισκέπτης.
 * * * * *

-Είπατε τότε πολύ ένθιγής ! τού είπε ό Δηληγιάννης. "Έγώ ύμολόγησ ό,τι εις μήτην φέρω περί τού ή βέβαια. Ούνενα βέβαια κατάλληλον... Ούνδ έμ' αυτόν !..
 * * * * *

Και ό φιλόδοξος κήριος μετεβλήθη εις στήλην άλατος !..
 * * * * *

"Ο Δηληγιάννης, όσες φορές ήβλεε ν' αλλάξ η θέμα ύμιλίας, τό κωτόφικον ειπαλότατα, και μιάλιστα μ' έναν τρόπο φυσικότατο, χωρίς καθόλου νά προσβάλ η τον υπομνητή του.
 * * * * *

"Όταν γήρισε απ' τήν Εγγόλη ό φίλος του "Αριστ. Ρούκης, παρουσιάστηκε στον Δηληγιάννη μ' άδοξια νά τού μιλήη για τή πολιτική και νά τού αναπτύξ η ιδέες άντιβετερας μ' ένινες, πού άσπαζόνταν ό άείμνητος προθυπογράφος. Αλλά στενοχώρισε πολύ τόν Δηληγιάννη, και σέ κάποια στιγμή πού ό Ρούκης παρουσίωσε τήν σταθερότητα τών πολιτικών άρχών και ιδέων στην "Ελλάδα με τόν άφοδ τής ύπόψης, τόν δέκονε διά τής κατορέω άμνητων ερωτήσεως :

-Και έπίνατε, φίλιτατέ μου, ζήσαν εν Γερμανία ;
 * * * * *

-Εν μέτωπο πάντοτε, κότε πρόεδρος τού άπάντησε ό Ρούκης.
 * * * * *

-Θά μού εισηγέσετε τότε νά προσφέρω τήν έν κώπελλον !..
 * * * * *

Κι' έτσι ή πολιτική σύζητησι έτερκε άπόπειμα στή μέση.
 * * * * *

"Ένας από τούς πιο φανατικούς θανασιαστάς τού Θεοτόκη ήταν και ό συμπαραστάτης τού Θεοανός, ό όποιός είχε μείνει πολλά χρόνια στην Πάτρα, όπου ήταν τελωνιακός ύπαλλήλος. "Η λατρεία τού Θεοανός πός τόν Θεοτόκη ήταν άκροσφιγμένη. Κάθε φορά πού πενούσε ό άείμνητος πολιτικός από τή Πάτρα, ό θανασιαστής τού ανέβαινε στο βέλιο και τού πρόσφερε πέπτε - έξη αυγά, μέσα σ' ένα μαντήλι, λέγοντάς τού :

-Κόντε μου, σοφ' έστερα κέντ' έσ' αυγάκια. Σίμωρα μόνις τὰ γεννήσανε ή κόντες στο σπίτι μας !
 * * * * *

Κι' ό συμπαιτής Κόντες δέχονταν πάντοτε τό δώρο τού φίλου του.
 * * * * *

Ό Χαρίλαος Τρικούπης